

In the Prince's Bed

Sabrina Jeffries

Respect pentru nume și locuri
Copyright © 2004 Deborah Gonzales

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,

o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Ilustrația copertei © Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

În brațele unui prinț

Sabrina Jeffries

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

În brațele unui prinț / Sabrina Jeffries

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3024-7

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

În brațele unui prinț

Traducere din limba engleză

Elena Macoviciuc

Capitolul 1

Ai grija să nu dai naștere vreunui bastard! Te va bântui mult după ce placerea adusă de femeiușcă a dispărut.

Anonim, *Dezvăluirea artei seducției sau Retorica unui crai*

Londra, 1813

Întârziaseră.

În lumina felinarelor, Alexander Black se uită la ceasul de buzunar pe care i-l dăduse Wellington Damn. Deja întârziaseră 20 de minute. Își dăduse puținii bani pe cel mai bun coniac franțuzesc al proprietarului, iar acum nu venea nimeni.

Măcar nu-l costase nimic camera pentru cina privată. Se duse până la fereastră și ascultă, din pură obișnuință, ce se întâmpla în grajd. Nu auzi însă sunetul liniștitor al cailor băgați în grajd, ci numai clopoțelul paznicului și trosnetul roșilor pe pavaj.

Un ciocănit în ușă urmat de un „Lord Iversley“ înăbușit îl făcu să tresără.

Într-adevăr, el era Iversley. După ce trăise ani întregi ca domnul Black, avea nevoie de puțin timp ca să se obișnuiască din nou cu titulatura de lord.

– Intră.

Un Tânăr deschise ușa, iar Alec îi înțeleseră nervozitatea când îl văzu pe bărbatul din spatele lui.

– L-Lord D-Draker a venit să vă vadă.

Intimidat, Tânărul se întoarse către bărbatul cu statură impunătoare, bine-cunoscutul viconte Dragon.

– M-mai aveți nevoie de ceva, milord?

Privirea pătrunzătoare a lui Draker îl fixă pe servitor. Chiar și îmbrăcat modest, bruta cu păr aspru reușea să transforme o piatră în praf cu o simplă privire.

– Au impresia că îmi cresc coarne în frunte.

– Atunci, poate că nu ar trebui să te răstești la ei, replică Alec sec. Ochii căprui întunecați ai uriașului îl fixară.

– Un bărbat înțeleapt și-ar ține părerile pentru el.

– Un bărbat înțeleapt nu te-ar invita niciodată aici. Dar îmi place să-mi asum riscuri.

– Mie nu.

Ezitând în prag, vicontele examină camera cu prudență. Era decorată precum un hotel preferat de ofițeri, cu scaune masive din stejar și o masă ale cărei picioare aveau sculptate capete de lei răgând.

Alec își înăbușî un zâmbet. Draker ar fi trebuit să se simtă ca acasă.

– Așadar, care e motivul acestei întâlniri? întrebă Draker.

– O să-ți explic când vine și celălalt invitat al meu.

Draker pufni, însă în cele din urma intră.

– Și el a primit un bilet ridicol, prin care era invitat să vină aici dacă vrea să-și schimbe viața?

– Dacă ai crezut că biletul e ridicol, de ce ai venit?

– Nu se întâmplă în fiecare zi ca un conte pe care nu l-am întâlnit niciodată să fie destul de naiv și să abordeze un om cu reputația mea.

Alec nu îi dădu nici o explicație. Se așeză și făcu un gest către celălalt scaun.

– Simte-te ca acasă. Am coniac dacă vrei.

Draker se așeză pe scaun cu un pahar în mâna, când un gentleman înalt și roșcat apără în ușă. Aruncându-le o privire impertinentă, puse o foaie împăturită pe masă.

– Presupun că unul din voi a trimis acest bilet ciudat.

– Da, eu sunt Iversley, răspunse Alec în timp ce se ridică. Tu trebuie să fi proprietarul localului Blue Swan.

Bărbatul făcu o plecăciune dramatică.

– Gavin Byrne, la dispoziția dumneavoastră.

Alec văzu cum Draker se crispă și făcu un gest către scaunele goale.

– Îți mulțumesc că ai venit. Ia un loc...

În brațele unui print

– Așază-te aici. Ridicându-se în picioare, Draker se îndreptă către ușă. Eu plec.

Alec se încordă când văzu că planurile pe care și le făcuse erau pe cale să se năruiască în fața ochilor lui.

– Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Byrne. Nu ești destul de curajos ca să faci afaceri cu mine?

Draker îl privi încruntat pe Byrne.

– Nu cred că gazda noastră este interesată de afaceri. Probabil ai auzit de mine, aşa cum și eu am auzit de tine. Sunt Draker.

Nu fu nevoie să spună mai mult. Șocul se putea citi pe fața lui Byrne, care se întoarse spre Alec.

– Ce e asta, Iversley? Un pariu?

Byrne se îndreptă spre fereastra deschisă și privi afară.

– Unde sunt prietenii tăi, ca să-i vadă pe cei mai faimoși frați vi-tregi ai Angliei întâlnindu-se pentru prima oară?

– Nu mai e nimeni aici în afară de noi, spuse Alec calm.

Byrne se îndepărta de fereastră, ochii strălucindu-i din umbră.

– Atunci speră probabil la o recompensă materială? E vorba de un săntaj? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar toată lumea din Londra știe deja de descendența mea.

– Și de a mea.

Draker își plimbă degetul pe cicatricea care abia se vedea deasupra bărbiei. Tatăl lui biologic nu fusese căsătorit cu mama lui. Din fericire pentru Draker, un alt bărbat o luase de soție și îl recunoscuse drept copilul lui.

– Ai organizat asta degeaba. Acum, dacă mă scuzi...

– Așadar, temutul Draker e, de fapt, un laș care se teme să stea singur câteva minute cu cei doi frați ai lui, spuse Alec.

Draker se întoarse către el.

– Știi ce, afurisitule... Dintr-o dată, ochii i se micșorară. Doi frați? Ce vrei să spui?

– În ciuda aparentei mele legitimități, și eu sunt un bastard, la fel ca voi doi. În plus, avem același tată. Cu o mâna tremurândă, Alec își ridică paharul în aer. Felicitări, domnilor! Tocmai ați câștigat un nou frate vitreg. Iar prințul de Wales a câștigat un alt fiu bastard.

În timp ce bea, tăcerea din cameră deveni la fel de apăsătoare precum cea din Londra. Pentru o clipă, ceilalți doi bărbați îl fixară cu privirea.

Apoi Draker se duse la masă, cu o privire la fel de furioasă ca a leilor sculptați care susțineau masa.

– Iversley, e cumva o glumă proastă? În familia ta nu s-a auzit nimic despre un asemenea scandal.

– Poate că nimeni nu știa, interveni Byrne, dar tind să-l cred.

Draker se uită la Byrne.

– De ce?

– De ce ar minți un proaspăt conte în legătură cu aşa ceva?

Alec răsuflă ușurat.

– Domnilor, luați loc, puneti-vă niște coniac și ascultați-mă. Vă promit că nu veți regreta.

Byrne ridică din umeri.

– Foarte bine. Mi-ar prinde bine o băutură tare.

Își turnă o porție generoasă de coniac într-un pahar, se așeză pe un scaun și începu să bea. După ce ezită câteva secunde, Draker făcu la fel.

Total decurgea bine. Alec luă și el loc și își turnă coniac. Cei trei băură în tăcere, uitându-se unii la ceilalți și căutând asemănări.

Era greu de crezut că bărbații din fața lui îi erau frați. Bine făcut și musculos, Draker moștenise statura masivă a familiei Hanover, însă nu și excesul de grăsimi. Sau preocuparea pentru modă. Părul netuns al lui Draker, barba mare și ținuta banală arătau că era o persoană care evita societatea și regulile sale.

Iar Byrne probabil venise direct de la clubul gentlemanilor bogăți. Vesta albă și pantalonii din mătase florentină neagră erau de o calitate mai bună decât orice și-ar fi putut permite Alec, poate cu excepția acului cu rubin care îi fixa lavaliera.

Având în vedere cercurile înalte în care se învârtea Byrne, ținuta lui era surprinzător de sobră. Istetimdea lui și mâna rapidă la cărti îl făceau să fie apreciat și de ducele de Devonshire, și de cel mai neînsemnat chelner de la clubul White, în ciuda nelegitimitei lui.

– Dezvăluirea ta explică bărfele ciudate care te vizau. Byrne își plimbă degetul pe marginea paharului. Se spune că tatăl tău te-a trimis la Grand Tour, unde ai stat zece ani în căutarea plăcerii, chiar și după moartea mamei tale.

Alec își înăbuși un exces de furie. Bineînțeles că tatăl lui împrăștiase minciuni despre el. Afurisitul nu ar fi spus nimănui adevărul.

– E ciudat totuși, continuă Byrne. Nimeni nu a menționat vreodată că te-ar fi văzut la distracții în străinătate. L-am întâlnit o dată pe tatăl tău, și nu părea genul care să tolereze prea mult dezertarea moștenitorului său. Ca să nu mai pomenim de războiul care avea loc.

Alec bău. Nu suportă ca viața lui să fie expusă în fața acestor frați vitregi pe care abia îi cunoștea, dar nu avea de ales.

– Când am plecat din Anglia, nu era nici un război. S-a întâmplat în perioada scurtă a Păcii de la Amiens.

– Unde ai plecat? întrebă Draker.

– În Portugalia. Bătrânul conte m-a trimis să locuiesc cu sora lui, al cărei soț credea în pedepse dure pentru băieții englezi. Am stat numai câțiva ani. Dar nu m-am putut întoarce acasă. Tata mi-a interzis să pun piciorul pe moșia familiei sau să vorbesc cu mama. Alec simți un gust amar în gât. Nici măcar nu mi-a scris despre moartea ei. A făcut-o abia la câteva săptămâni după ce a fost înmormântată.

– A făcut toate acestea pentru că erai bastardul lui Prinny?

– Da, deși pe atunci nu știam asta. Alec luă o gură de coniac. La scurt timp după moartea bătrânlui conte și întoarcerea mea în Anglia, am găsit o scrisoare pe care mama o ascunsese și în care îmi spunea adevărul. Acel lucru schimbase tot ce crezuse Alec despre el însuși și despre părinții lui. Se pare că, atunci când m-a conceput, nu mai împărtășise patul cu „tata“ de câteva luni. Dar el m-a recunoscut, nu a vrut să se afle că Prinny l-a înșelat. Uneori, chiar mi-a tolerat prezența în casă, până când am fost trimis în străinătate din cauza unei farse făcute la Harrow. Atunci, m-a alungat de la Edenmore pentru totdeauna.

– La naiba, ce farsă a fost? întrebă Byrne.

Alec învârti coniacul în pahar, uitându-se cum strălucea în lumina lămpii.

– Am încercat să obțin o masă scumpă pentru mine și prietenii mei, iar pentru asta, m-am dat drept o persoană faimoasă. În ciuda asemănării vagi cu acel bărbat și a hainelor mele elegante, eram prea Tânăr și slab ca să fiu convingător.

– Doar nu vrei să spui că te-ai prefăcut că ești...? întrebă Byrne.

– Ba da. Alec le aruncă o privire tristă. Fără să știi, am ales singura persoană pe care nu ar fi trebuit să o imit. Contele nu a fost amuzat.

Ambii bărbați clipiră, după care izbucniră în râs. Alec râse și el. Cât de bizar era să facă gaz de cel mai mare dezastru al vieții lui de adolescent!

– Dumnezeule, ce ironie! se minună Draker. Pot doar să mi-l imaginez pe tatăl tău...

Izbucniră din nou în râs, iar asta risipi tensiunea ce se instala-se între ei. Când se opriră, familiaritatea dintre ei era aproape... fratească.

– Acum, că pomenești despre asta, există o asemănare, spuse Byrne, încercând să-și ascundă amuzamentul. Ai ochii lui Prinny.

– Dar de ce ne spui toate astea? întrebă Draker. Nu-ți pasă cine află?

– Crede-mă, nu vreau să împrăștii și mai multe bârfe despre mine și despre familia mea. Adevărul este că am nevoie de ajutorul vostru.

Într-o frațiune de secundă, apropierea dintre ei se risipi.

Un cinism rece sclipi în ochii lui Byrne.

– Bani. Vrei să le ceri fraților tăi bogăți să te finanțeze, aşa e? Alec se încordă.

– Chiar am nevoie de bani, dar nu îi vreau de la nici unul din voi.

Când Draker pufni, Alec se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre ei.

– Când am aflat de legătura mea cu Prinny, am căutat informații despre ceilalți bastarzi ai lui. Am aflat că noi suntem singurii care nu au profitat de această legătură. Se uită către Draker. Tu ai fost izolat de societate de când i-ai alungat pe prinț și pe mama ta de pe proprietatea de la Castlemaine. Alec se întoarse către Byrne. Iar Prinny a refuzat să recunoască legătura cu tine. Când ești la club, cinezi cu duci care, deși îți spun Bonnie Byrne în față, pe la spate îți zic Byrne Bastardul, fiul curvei irlandeze.

– Astă doar dacă vor să le fie tăiate limbile, izbucni Byrne.

Alec ridică din umeri când îi auzi amenințarea.

– Și, aşa cum ați ghicit, eu n-am nici un ban. Conteles a cheltuit întreaga avere a mamei mele.

În ultimele sale zile, bătrânul investise în afaceri riscante, și aşa s-au dus banii familiei care nu fuseseră furăți de majordomul lui imoral. Din acest motiv și din cauza obsesiei costisitoare a contelui

de a cumpăra leacuri pentru boli imaginare, Alec moștenise o moșie în paragină, însă nici un venit ca să o salveze.

– Fiecaruia dintre noi îi lipsește ceva. Eu nu am bani. Alec îl privi pe Byrne. Tu nu ai un nume legitim. Apoi se uită la Draker. Iar tu nu ești acceptat de societate.

– De ce i-ar păsa lui Draker de societate? întrebă Byrne. Pare destul de mulțumit că stă la Castlemaine.

– Bănuiesc că uneori statutul de paria este un inconvenient.

Deși Draker bombăni, Alec observă că nu neagă acest lucru.

– Nu ești tutorele fetei pe care a avut-o mama ta cu vicontele? Nu se apropie de vârsta măritișului? Poate că nu îți pasă de propria situație, dar pun pariu că îți pasă de situația ei.

– Așa e, bombăni Draker. Sora mea m-a bătut la cap că vrea să aibă un sezon. I-am spus că nu o să funcționeze. Cine să o sponsorizeze? În plus, după toate minciunile pe care le-a împrăștiat mama despre mine, Louisa o să fie pedepsită pentru păcatele mele.

– Dar, dacă nu îi oferi un sezon, cât crezi că o să dureze până când o să fugă cu primul lacheu sau cu un idiot care îi arată afecțiune? întrebă Alec.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Draker scurt.

Alec îl privi pe Byrne.

– Dacă nu are nevoie decât de un sponsor și de invitații, sunt sigur că Byrne știe mulți lorzi care au datorii la el. Prin urmare, ei și soții lor vor face ce le vom cere noi.

– Ce le vom cere noi? întrebă Byrne.

– Da, noi. Din cauza tatălui nostru, ne-au fost negate avantajele pe care le au majoritatea familiilor normale: prietenie, loialitate, ajutor necondiționat. Dar astă nu ne-a împiedicat să ne bucurăm de succes. Înflăcărat de căt de atenții îl ascultau cei doi, Alec continuă: Fiecare dintre noi are ceva de care ceilalți au nevoie, deci vă propun o alianță. Am fi ca o familie. Până la urmă, suntem frați vitregi. Împreună, ne putem schimba viitorul. Ne putem ajuta să obținem tot ce dorim.

Byrne ridică dintr-o sprânceană.

– Și ajungem din nou la ceea ce vrei tu. Dacă ai impresia că o să-ți împrumut bani doar din cauza legăturii comune cu Prinny...

– Nu vreau împrumuturi, replică Alec. Conteles a lăsat cu niște datorii imense.

– Si totusi, ceva vrei de la noi. De vreme ce nu suntem preferații lui Prinny, nu poți spera că o să obținem bani de la el pentru tine.

– În nici un caz, spuse Alec ferm. Nu cred că știe că sunt fiul lui, și prefer ca lucrurile să rămână așa. În plus, nu are destui bani pentru ce am eu nevoie.

Draker îl fixă cu privirea.

– Despre ce sumă e vorba?

– Ca să renovez Edenmore pentru a fi o moșie funcțională și o casă în care se poate locui, în jur de 75 000 de lire. Poate mai mult.

– Ai dreptate, nimeni nu ți-ar împrumuta o asemenea sumă. Mă îndoiesc că ai putea să-o obții la jocurile de noroc.

– Dacă un împrumut m-ar afunda și mai mult, jocurile de noroc m-ar îngropa. Alec puse paharul jos. M-am gândit la asta, și există o singură soluție pentru nevoia mea de fonduri: căsătoria cu o moștenitoare.

– Nu ți-o dau pe Louisa, dacă la asta te gândeai, bombăni Draker.

Alec își dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau o fată proaspăt ieșită de pe băncile școlii! Prefer o femeie matură, care înțelege regulile societății englezești: „Fă ce vrei atât timp cât ești discret. Fă scandal în privat atât timp cât te porți frumos în public. Prefă-te că mariageul înseamnă dragoste, când, de fapt, toți știm că înseamnă bani și funcții”.

– Sună destul de cinic, spuse Draker.

– Dintre toți oamenii, tu știi că așa e. Altfel, de ce te-ai ascunde de societate la moșia ta din Hertfordshire?

Când Draker se încruntă, Alec adăugă:

– Nu te învinovățesc. Eu am încercat să scap stând în străinătate în loc să mă întorc aici pentru a cere ce mi se cuvine. Din cauza asta, am pierdut aproape totul. Zâmbi înverșunat. Mi-am învățat lecția. Ca să obții ce vrei, joci după regulile lor, cel puțin în public. Iar eu vreau să renovez Edenmore. Dacă asta înseamnă că trebuie să vânez o avere, precum ceilalți lorzi falitori, atunci asta o să fac.

Draker clătină din cap.

– Orice moștenitoare cu o astfel de avere este înarmată împotriva vânătorilor de bani. Iar dacă ea nu e, atunci tatăl ei sigur o să fie.

– Totuși, bărbatul e un conte, iți spuse Byrne lui Draker. Multă ne-gustori ar plăti bucurosi ca fiicele lor să devină contese.

În brațele unui prinț

– Pentru o sumă așa de mare? Alec se duse să înțească focul. Ce fraier și-ar da prețioasa fată și 75 000 de lire unui lord care vânează averi și care are reputația că-și abandonează familia în favoarea plăcerii? Nu pot să spun adevărul despre perioada în care am stat în străinătate fără să dezvăluitem adevărul motiv pentru care m-am înstrăinat de tatăl meu, și nu vreau să fac asta. Privi fix flăcările. Însă zvonurile nu îmi vor reduce șansele dacă îmi ascund săracia în timp ce o curtez. Am de gând să mă căsătoresc înainte ca moștenitoarea să afle despre finanțele mele.

Nu avea să repete greșeala bătrânlui conte și să îi spună alesei lui că o voia pentru bani. Asta nu i-ar fi adus decât probleme.

Își scutură pantalonii de praf și se uită din nou către cei doi.

– Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să-mi asigur căsătoria înainte ca adevărul despre situația mea să ajungă în Londra. Problema este că nu cunosc pe nimeni. Când am plecat, eram prea Tânăr ca să fac parte din societate și nu am la dispoziție prea multe săptămâni ca să aflu cine sunt persoanele importante. Îl fixă cu privirea pe Byrne. Tu te învârti în anumite cercuri, unde se discută probleme financiare în fiecare zi. Ai putea să-mi dai informațiile de care am nevoie.

Byrne avea o privire rece. Draker spuse:

– Cum eu am fost în afara societății jumătate din viață, nu-mi pot imagina cu ce te-aș putea ajuta.

Alec replică plin de îndrăzneală:

– Ai putea să-mi împrumuți o trăsură. Pot obține majoritatea lucrurilor pe credit, dar nu ceva atât de mare.

– Nu ai nici măcar o trăsură? întrebă Byrne neîncrezător.

Alec se încordă. Ura să cerșească.

– Tata a vândut ambele trăsuri odată cu casa din Londra, motiv pentru care locuiesc aici, în hotelul Stephens. Pot să nu dezvăluim unde locuiesc, dar lumea o să devină suspicioasă dacă o să tot apar într-o vechitură. Se uită la Draker. și m-am gândit că din moment ce tu...

– ... nu frecventez înalta societate, continuă Draker. Pot să îți dau o trăsură.

Alec încuviașă din cap.

– Îți promit că o să am grija de ea.

Draker păru mai degrabă amuzat decât insultat.